

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пкти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пкт); за 3 месеца 50 лева (сжшо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплат) — 250 лева. III. Само „Църковен вестник“ — 100 лв. Само „Духовна култура“ — 40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“

Непоплатени ржкописи не се поврщатъ. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всъка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрезъ агентиятъ последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. Първоначалът на Българската църква. — † Софийски Стефанъ.
2. Лъз, ти, той. — Свещ. Сим. Евл. Поповъ.
3. Евангелски истини. — Борисъ Мариновъ.
4. Пакостно увелчение.
5. Изъ творенията на Св. Касиянъ Римлянинъ.
6. Художественъ отдълъ: Тайната на любовта.
7. Културни прояви.
8. Бележки и отзиви.
9. Сказки и събрания.
10. Изъ печата.
11. Книги.
12. Официаленъ отдълъ.
13. Църковна и обществена лтопис: I У насъ; II Въ чужбина
14. Обявления.

† Софийски Стефанъ.

Първоначалът на Българската църква.

Разбира се, че ние ще говоримъ за главата на Българската църква тъй, както поведява 34-то апостолско правило. Това беше Екзархъ Йосифъ I. Повиканъ въ най-критично време за българския народъ да застане въ ролята на върховенъ кормчия на българския църковно-народенъ корабъ, той, въпрѣки най-страшните complicationи на събитията, които не предвещаваха безбедно преминаване на „Сцила и Харидба“, безъ колебание и безъ страхъ, благоговийно подчинявайки се на Божия промишълъ и народната воля, прие тежкия жребий отъ чиститъ ржде на именития си предшественикъ Антима I-ви и застана на кормилото на Българската Екзархия.

Неговиятъ изборъ за български екзархъ е изразъ на високо църковно национално съзнание. Отъ всички кандидати за трона на Българската Екзархия само той беше достоенъ — детето на историческия Калоферъ, възпитаник на героя-баща, бележития педагог на революцията и еволюцията — иманация на който процесъ въ фона на българското възрождане не явява въ ореола на исполнитъ безсмъртния неговъ синъ Христо Ботевъ.

Екзархъ Йосифъ I, още като юноша Лазаръ Йовчевъ, живѣе съ мечтитъ и блъговетъ на Балка-

на: свободния духъ на „алтънъ Калоферъ“ отовдана го бѣше подготвилъ да бжде орачъ, съячъ и жетваръ въ нивата на българската свобода. Затова ние го виждаме и следъ солидното образование и възпитание, получено въ класическия Франция, да не се изкушава отъ примамките за лични интереси и блага, завидни кариери, заобиколенъ съ богатство, слава и честь, изцѣло, като благоуханна жертва доброволно, съзнателно и разумно да се отдаде на своя народъ и когато той бѣше отреченъ отъ себе си и забравенъ отъ свѣта да му посвети силитъ си, живота си въ най-смиреното и най-самоотвержено служение — служение на български православенъ духовникъ.

Нѣма съмнение и нѣма двѣ мнения, че Екзархъ Йосифъ I е избраник на своя народъ, тъй както бѣха избраници за Израила: Мойсей, Аронъ, Исусъ Навинъ, Самуилъ и други ветхозаветни водачи и както бѣха избраници светилитъ: Василий Велики, Григорий Богословъ, Атанасий Велики, Иованъ Златоустъ, Амвросий Медиолански и други водачи отъ новозаветната Христова църква.

Каква дълбочина на свѣтълъ разумъ и дисциплиниранъ умъ, на благородно сърдце и твърда воля представяваше гигантския характеръ на тоя всебългарски църковенъ и националенъ вождъ за жива вѣра въ Бога и за приложна култура, за благоденствие и напредъта на българската съдба, повикана отъ Атонъ за възкресение, творчество и възходъ!

Въ лицето на Екзархъ Йосифъ I всѣки здравомислящъ българинъ ще вижда синтеза на революцията и еволюцията, на борбитъ и жъртвнитъ, съставляващи епопеята на българското възрождане, синтезъ, който въ неоспоримитъ реални постижения на Екзархийската институция даде името на всебългарския идеалъ: свободна България, съединена Тракия и високъ непоклатимъ националенъ духъ въ поробена Добруджа, Тракия и Македония.

Едва ли има народъ, който въ скрижалитъ на своето историческо съществуване може да посочи такава цѣлна, хармонична и завършена личност, каквато представляваше незабвениятъ, непрежаниятъ и незамѣнитиятъ глава на Българската Църква, блаженпопочивиятъ Екзархъ Йосифъ I-ви. Съ широка свѣтска и богословска еродияция, изключително благороденъ въ своитъ чувства, настроения, всѣкога равенъ на себе си, лишенъ отъ слабостта да си противоречи и да туря фамозния

български инатъ надъ здравия разумъ, най-добро-съвѣстенъ войникъ на дълга си, обладаващъ отзивчиво, справедливо и презпѣлно съ благодатъ и миръ сърдце — Екзархъ Иосифъ I ви бѣше и си остана единъ феноменъ подъ българското небе, гдето тъй млчно вирѣять и благоухають цвѣтата на младостта, добрата воля и възвишеного сърдце.

Позна ли, обаче, България и българския народъ своя достоенъ силъ и незамѣнитъ вождъ? Ако ти бѣше го познала и слушала, нѣмаше да изпитва днесъ неопосилнитъ тяжести на двѣта фатални катастрофи.

И сега, 21 година следъ неговата смъртъ, нека се запитае знаемъ ли и, ако не знаемъ, желаемъ ли да знаемъ великото дѣло на великия българинъ? Положителниятъ отговоръ на тоя въпросъ, който въ тия смѣтни, бурни и катастрофални времена има особено значение за българската съдба, ще бѣде най-синовния вѣнцетъ, положенъ върху свещената паметъ на тоя, който отъ кормилото на Екзархията очерта просторитъ на българското право, нравствената красота на българския идеалъ и даде името на всебългарската мечта — духовно подъ скиптъра на Екзархийската корона единна, велика и могъща България, родена и осветена на подвигъ свѣтъ въ православие и славянство.

Преклаваният се предъ неговия свѣтъ образъ, по случай 21 годишнината отъ неговата блажена кончина, ние горещо желаемъ клира и народа на православно славянска България да върви по завета на единствения именитъ и бележитъ и въ църква и култура, държава и политика върховенъ вождъ на всебългарскитъ чаяния и идеали.

Нека Църква и Държава, наука и обществено-ност, всички родолюбиви институти, организации си поставятъ за върховна целъ озакриване, изучаване, систематизиране и въздигане въ культъ великото и безсмъртно дѣло на най-достойния отъ достойнитъ вождове на нова България.

Неговото знаме е свѣтло, чисто и свето. То диша само презъ блѣна на Балкана. Въ неговитъ дипли животворно сияять легендитъ и епопентъ за свобода, правда, законъ, редъ и миръ.

Какъ е добре да застанемъ всички подъ това знаме и въ тия буреносни времена да бждемъ достойни за всички, които безкористно и самоотвержено работиха и мръха за България.

Братя българи, духовни и мирски! Нека тръгнемъ по зова на завета, който ни остави нашиятъ всенароденъ духовенъ вождъ: „Всичко за България презъ призмата на двата принципа: православието и славянство. Всичко за България, виждайки въ нея първата и последна радостъ на своя животы!“

Единна църква, просвѣтенъ клирът, единна държава, безкористни държавници, здрава наука и просвѣта съ вѣра, родолюбие и човѣщина, неразривна връзка съ свѣтлото минало и мечтаното бждеще, дишащи презъ свой собствень дробъ и въ стихията на своята собствена раса, далечъ отъ всичко, което е било и си остава врагъ на нашата върховна мисия на славянска класическа страна, въ единодушие и единомислие да станемъ всѣки въ своето призвание ковачи и войници на българската велика бждина.

Това иска отъ насъ свещената паметъ на великия покойникъ.

Азъ, ти, той.

„Никой да не търси своята полза, а всѣкой — ползата на другото“

1 Коринт. 10:24.

Драгий брате (сестро), въ училищение всички учиме мѣстоименята „азъ, ти, той“. Азъ е първо лице; ти — второ лице и той, трето лице. Така е по свѣтски и училищно. А тѣзи мѣстоименя може да бждатъ казани и обратно. Тогава ще бжде: Той — първо лице; ти — второ лице и азъ — трето лице.

А знаешъ ли кой иска това да бжде казано така? — Богъ, Господъ Исусъ Христосъ Богъ Господъ, като нашъ Създателъ и небесенъ баща, трѣбва да заема най-главното мѣсто въ нашия животъ и въ нашето лично „азъ“. Той — Господъ, трѣбва да бжде първо лице. Ти, като мой братъ (сестра), чадо на общия небесенъ Отець, заемашъ второ мѣсто. И най-сетне, азъ, заемамъ трето мѣсто.

Това е установено отъ Господа Бога. Това сж думи на Господа Исуса Христа. Когато единъ законникъ Го запита за най-голтвата заповѣдъ въ закона, Господъ Христосъ каза: „Възлюби Господа, Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа, и съ всичкия си разумъ“... а като втора заповѣдъ, „Възлюби ближния си като себе си“ (Матей 22:27, 38). Този признакъ се повтаря много пжти въ Новия заветъ. Това сждото потвърждава и св. апостолъ Павелъ. Никой да не търси (първото) своята полза, а ползата на другото, — на събратята си човѣци, на ближнитъ си!

И помисли си, брате (сестро) ако тѣзи мѣстоименя „азъ, ти, той“, а въ обратната имъ форма — „Той, ти, азъ“, бѣше разбрано отъ наричатитъ се съ името „християни“ и изпълнявано, не щѣха ли християнскитъ страни да се обрънатъ въ мѣста на земни райове. Да щѣше! Колко създи, колко злини, бедствия и сиромашия, колко проклинания на живота нѣмаше да сждествувать! Но не е така, защото човѣцитъ се водять по училищното: азъ, ти, той. Когато личното „азъ“ стои на първо мѣсто тогава за тебе и него остава малко мѣсто, а често, много често и никакво.

Възлюби Господе и ближнитъ си. Служи имъ, и съ това ще помагашъ за идване на царството Божие на земята.

Свещ. Сим. Евл. Поповъ

Евангелски истини.

(Матей, 8 : 28 — 34 ; 9 : 1).

Св. апостолъ Петъръ пише: „Вашитъ противникъ, дяволътъ, като рикащъ лъвъ обикаля и търси кого да глътне“ (1. Петр., 5 : 8).

Днешното литературно евангелие ни разказва за двама, поробени отъ дявола.

Когато Господъ Исусъ Христосъ билъ въ страната Гергесиска, край Генисаретското езеро, срещнали Го двама, хванати отъ бѣсъ. Тѣ излѣзли отъ гробищата. И били така свирепи, че никой не смѣлъ да минава по они пати.

Но Синътъ Божий дошелъ, „за да разруши дѣлата на дявола“ (1. Иован., 3 : 8). Той, — по думитъ на деесписателя, — издѣлвалъ „всички насилвани отъ дявола“ (Денн., 10 : 38).

Ето азугъ бѣсоветъ у бѣснитъ, изплашени, зви-

кали: „Какво имашъ Ти съ насъ, Исусе, Сине Божи? Нима си дошелъ тукъ да ни ямчишъ преди време? И Го моля, ако ги изгони, да имъ разреши да отидатъ въ стадото свини, което пасяло наблизю.“

Какво направилъ Господъ? — Той имъ рекъвъ: „Идете!“ И тѣ излязоу изъ човѣцитъ и отишли въ стадото свини. И ето, сурнало се цѣлото стадо свини низъ стрѣмината въ морето и се издавало въ водата. А свинаритѣ побѣгнаху и, като отишли въ града, разказваха за всичко, случило се.

Свинята, това всеядно животно, се е считала у еврейтѣ за нечиста (Лев., 11 : 7). Тѣмъ било забранено да ядатъ свинско месо и даже да се допиратъ до свински трупове (Втор., 14 : 8). А гергесинцитъ, — както виждаме отъ днешното литургийно евангелие, — забравили и потъпкали Божия Законъ. Не само се допирали, ами развѣждали свини и ги продавали на езициитѣ. Ето една отъ причинитѣ, поради които Господъ допустналъ да се издави стадото свини!

До каква степенъ гергесинцитѣ, като забравили Закона, огрубѣли, станали безсърдечни, жестоки, явствува отъ молитва имъ къмъ Исуса Христа. Като дошли при Него, моляха Го да си отиде отъ предѣлитѣ имъ! — Или си отъ насъ, Господи! Ти застигахъ нашия поминакъ, нашата търговиа, нашитѣ стада, свинитѣ ни!... Дама бѣсни били излякувани. Две оковани човѣшки души — осовободени! Това никакъ не трогнало и не възрадавало гергесинцитѣ. Свинята била за тѣхъ посквиза отъ човѣка, материалното — по-сквкло отъ духовното, аменото — отъ небесното! . . .

За Господа пъкъ човѣкътѣ, човѣшката душа е по-ценна отъ цѣлия свѣтъ (Мат. 16 : 26). Така трѣбва да бжде и за хората. Това трѣбвало да разбератъ и гергесинцитѣ. Главно затуй Господъ и допустналъ да се издави стадото свини.

Гергесинцитѣ моляха Господа да си отиде отъ предѣлитѣ имъ! Той изпълнилъ молитва имъ. Влязълъ въ единъ корабъ и отплувалъ обратно. . .

И днесъ дяволътъ обикаля и търси кого да погълне. И днесъ мнозина отъ насъ сж роби на дявола, обладавани отъ различни бѣсове и бѣсовски склонности и денява.

Кой ше ни спаси? — Пакъ Господъ Исусъ Христосъ. И днесъ Той е сжщитъ: победителъ наъ дявола (Колос., 2 : 15), силенъ на изкушаванитѣ да помогне (Евр., 2 : 18).

Но прибѣгаме ли къмъ Него? Или подобно на гергесинцитѣ Го молимъ да си отиде отъ насъ? . . .

Ние сме готови да осждимъ гергесинцитѣ: тѣхнитѣ възгледи, тѣхната постѣлка, тѣхния грѣхъ. Но я да надникнемъ въ „собствената си душа, я да погледнемъ около себе си: у дома си, на улицата, въ заведенията, по магазинитѣ, на пазара, ако щѣте, даже и въ черква! — Ние сме дори по-лоши отъ ония гергесинци, които моляха Исуса Христа да си отиде!

Не искаме и да знаемъ за Божия Законъ, Евангелието, Думитѣ на Господа, които „сж думи чисти, сребро, очистено отъ прѣсъ въ горнило седемъ пхти претопено“ (Псал., 11 : 7).

„Свинитѣ“ ни интересуватъ. Съ „свинарство“ се занимаваме. Забравили сме „човѣка“, брата, — нма у насъ човѣчностъ! Изгонили сме Господа изъ живота си . . . Живѣемъ безъ Бога! Обѣгаме даже да не срещнемъ духовникъ. Ил, ако го срещнемъ, правимъ неприлични движения и изсипваме купъ хули и подигравки.

Богъ вика къмъ насъ: „Гергесинци на двадесети вѣкъ, опомнете се! Откажете отъ себе си вехти спорѣдъ досегашното ви живѣене човѣкъ, който изгяля въ прѣзлестителни доходи, и се обѣбѣчете въ човѣкия чо-

вѣкъ, създаденъ по Бога въ правда и светостъ на истина (Еф., 4 : 22 — 23)! Станете вие, които спите, и възкреснете отъ мъртвитѣ, и ше ви освѣтли Христосъ (Еф., 5 : 14)!“

Ше чуемъ ли? Ше изпълнимъ ли? . . .

Борисъ Мариновъ.

Пакостно увлечение.

Полската православна църква изживява тежки дни. Насилствено откъсната отъ своята майка — Руската православна църква — неправомѣрно обявена за автокефална отъ Цариградския патриархъ, тя сподѣля нейната (на Руската православна църква) сждбина.

Надъ 4 милиона православни люде въ Полша (предимно малоруси и украинци, а по-малко бѣлоруси и великоруси) — национално и вѣрско малцинство — сж обектъ за обезличаване отъ Държавната власть и отъ Римъ. Полагаатъ се голѣми усилия да се даде полско-националенъ характеръ на православна църква въ Полша: православнитѣ свещеници се задължаватъ да проповѣдватъ на полски езикъ въ православнитѣ храмове, усилено се превежда отъ славянски на полски богослужението, въ училищата на православнитѣ вѣрочувание се преподава на полски езикъ, въ Православие богословски факултетъ при Варшавския университетъ лекциитѣ отчасти се четатъ на полски езикъ, изпититѣ се произвеждатъ на полски езикъ, православни пастири се подготвятъ при прѣкия надзоръ на делегирани полски чиновници и т. н.

Нѣщо повече: православнитѣ яно се преследватъ, православни храмове се разрушаватъ (например храма „св. Александъръ Невски“ въ Варшава) или отнематъ, за да се предадатъ на римокатолици или на униати.

Време е да се изостави тази противославянска и небратска политика. Полскиятъ народъ до скоро бѣ притѣсенъ. Той изживѣваше не малко несгоди и лишения, докато бѣ национално малцинство въ царска Русия и царска Австрия. Неговото черквичанство трѣбвало да му послужи за поука. Не християнско е да се притѣсжаватъ брата славяни и да имъ се отнема вѣрската и езикова свобода.

Време е и Римскиятъ папа да каже своята тежка (за държавната власть въ Полша) дума въ закрила на православната църква въ Полша. Той протестираше, когато болшевицитѣ разрушаваха храмове и мѣнастири въ Русия. Редно е и необходимо е, за да бжде последователенъ, да протестира и сега, когато въ неболшевишка Полша разрушаватъ православни храмове. Съ млчанието си, папата затвърждава подозрението, че е съчастникъ и, може би, подбудителъ на пакостнитѣ увлечения въ Полша по отношение на Православната църква.

Изъ творенията на св. Касиянъ Римлянинъ

Не отъ вѣшния врагъ трѣбва да се боимъ; нашинятъ врагъ е вътре въ насъ. Затова и въ насъ има не престанно вътрешна война. Удржимъ ли въ нея победа, — всички вѣшнии войни ше бждатъ безвредни и на Християнския войнъ всичко ше се покори. Нма за какво да се боимъ отъ вѣшния врагъ, шомъ това, което е вътре въ насъ, е победено и покорено на духа. За свършен-

ството на сърцето и за чистотата на тълото намъ не е достатъчен само постъ, въздържанне отъ храна и пите. Необходимъ е и постъ на душата. Защото и тя има свои ястия, отъ които, като напълнѣе, пада въ уривитъ на сладострастието и безъ обила тѣлесна храна. *Осждането*—за нея е храна и при това преприятна — *гнѣвътъ* е сѣщо храна, макаръ не така лека, а по-нѣкога и вредна, та даже и смъртоносна. *Завистта* е сѣщо храна на душата; тя непрестанно я мѣчи, съ шастливитъ успѣхи на другитъ. *Щелажето* сѣщо е храна на душата; временно услажда душата, а после я опустошава, оголва, лишава отъ всѣкакви добродетели и безплодна и неспособна да принесе духовни плодове. *Похотливостта* и *непостоянството на сърцето* сѣж особено пасене на душата на особено пасение, което дава само вредни ястия, а отчуждава отъ небесния хлѣбъ.

Нашитъ светъ постъ наистина утрудява плътта, но съединенъ съ съкрушението на духа, той е най-приятна жертва и изгражда въ душата достойна обителъ за Бога. Но ако постимъ само тѣлесно, а се обтяваме съ пагубни душевни страсти, то никаква полза нѣма да ни принесе изтощаването на плътта: засенгата е най-драгоценната частъ на нашето естество, която собствено е жилище на Св. Духъ. Не тленната плътъ, а чистото сърце е обиталище на Бога и храмъ на Светия Духъ.

И така, налага ни се, не само възненъ постъ, но и вътрешенъ, за да се сподобимъ да приематъ въ себе си Христа. Св. Апостолъ говори: во внутреннемъ челоуъ—испитъ Христу въроу въ сердца ваша. (Еф. 3:16—17).

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Тайната на любовта.

(Исторически разказъ).

„Простиятъ народъ, топло и свято съумъ въ преданието си да запази какъ хората нѣкога въ старо време умѣха да въратъ и обичатъ“.

С. Надсонъ.

I.

Не твърде весело срещаша муроумитъ ноната 1203 г.) Тъжненъ изглеждаше градътъ Муромъ, въпреки че септемвриското време бѣ покрито въ своитъ страшни, но мечтателно дълбоки цѣтве цѣлата природа.

Загъгувахъ муроумитъ: тѣхния любовитъ, младъ князь Петъръ его вече две недѣли както е боленъ отъ нѣкава неизлѣжима болестъ.

Како само не бѣ изживялъ князъ: неприятелски измами, несполучливи походи, вражески стрели, съдабносни боеве — въ всичко бѣ закрлянулъ, всѣкога и всѣкжде бѣ запазванъ отъ Бога, защото бѣ върненъ синъ на Църквата, мѣжественъ пазителъ на отечеството. А изведяга го сполѣта лоша болестъ и той посърна.

Стъгаваше се. Заръчъ като черенъ крепъ обиваше града. Въ стаята, кадето лежеше болятъ, сѣщо се сгъстиваше мракътъ. Само единственната свѣтлина на кандилото предъ иконата на Всемилостивия Спасителъ, хвърляше свѣтла лъчи, отъ които една дълга свѣтла ивица минаваше презъ цѣлата стая.

Изохка князътъ въ тишината и пакъ утихна. Тѣлохранителтъ Игоръ стои и мисли какъ да помогне на княза. Обърна се — князътъ не спи, неговитъ погледъ е устременъ въ иконата на Спасителя.

— Княже, проговори Игоръ, опитай последното срѣство. Ето у мой дѣдо има внука, ти е израснала всрѣдъ природата, събира билки и лѣкува. Преди време, бѣхъ още момченце, ти ме изцѣри. Княже, да я повикаме! Добре, утре нека дойде, тико каза князътъ.

Въ стаята настѣпи тишина. Сегизъ-тогизъ се чуваше само тежкото, отсѣчено дишане на болния...

Съмъваше се. Розовитъ обликъ на заръчливата се зора все повече и повече обхващаше небосвода. Слѣнцето въ огнено кълбо изплава бавно бавно, иззадъ границата на хоризонта, хвърляйки своитъ животворни лъчи върху събуждащата се следъ нощта земя.

Елантъ отъ тѣзи лъчи проинкиа и въ стаята на болния князь. Отъ игривия и свѣтълъ лъчъ той се събуди.

— Е, Игоре, дойде ли девойката, за която ти вчера ми говори? попита князътъ.

— Феврония ли? Да, дойде. Вече близо часъ чака твойтъ пробуждане, княже.

— Повикай я, нека влезе!

Треперейки отъ възлание, смущавайки се, че е влѣзла въ книжески домъ, Феврония пристѣпи прага на стаята.

Срѣденъ ръстъ, свѣтлоруса, както почти всички жителъ на муромския край, съ младо, умно и енергично лице, облечена въ простичекъ селски сукмантъ, съ бѣла престилка, тя носеше въ рѣцетъ си не голямо стѣкълце.

„Буди здравъ, княже“ — излума тя, низко кланяйки се. Князътъ любезно кимна съ глава. Феврония му даде да пие нѣкаква специална заварка и той спокоевно заспа. Тя си отиде като каза на тѣлохранителя, че на следния день пакъ ще дойде.

Минавахъ седмици, князътъ започна да се поправя. Феврония презъ тѣзи дълги дни оставаше при леглото на болния. Израснала всрѣдъ девствената природа на муромския край, този дивенъ храмъ Божий, тя сърдечно и задрушено разправяше на княза за всичкитъ си чудни преживявания: какъ вслушвайки се въ природата виждаше трепета на небето и ангелитъ да летятъ, какъ срѣдъ природата чувствала и Господа по-близо, че тамъ и синкавото небе, и златистото поле, и поточетата и пѣсенята на чулулгата, омайно разнасяща се по лазурнитъ висини — всичко, всичко напомня за Твореца и за шастнето... Тя разправяше, колко е тежкъ животъ на бедния простия челоуъ, каква радостъ изживява всѣки, който му помага, колко е хубаво да се живѣе за другитъ.

Князътъ почитриваше на Феврония всичкитъ си мечти, планове и намѣрения да направи шастливъ Муромъ. Така минавахъ дни и недѣли. Тѣ и дамината незабѣлзаха, че любовьта завладеа сърцата имъ, трепна като звездичка въ срѣтъ нощъ, чиста и свята. Тѣ не подозираха, че имъ се готви тръненъ вѣнечъ.

Отлетѣ есенята. Мина зимата. Пролѣтта на широка вълна се растава вслѣде. Всичко се съживи. Князь Петъръ напълно се поправи отъ болестта. За последенъ пѣтъ Феврония бѣ при него. Презъ отворения прозорецъ проникваше пролѣтитъ лѣтъ. Тяжна седеше тя — дѣщеря на прости родители — при княза.

— Княже, събогомъ—излума Феврония.

— Какъ отивашъ, Феврония? Азъ те обикнахъ.

Самъ Богъ ни е благословилъ. Ти ще бѣдешъ моя жена-княгиня.

Той, повика боляритъ и имъ съобщихъ решението си да се ожени за Феврония; „та е моятъ бѣдеша жена и ваша княгиня“, каза Князътъ.

Гробно млчане бѣ отговорътъ. Млъчаха боляритъ, мъльчеше и дружината. Приведе глава княза и бавно влезе въ стаята си. Феврония, незабѣлзана отъ никого, си отиде.

Самъ остана князътъ. Мисли една отъ друга по-

1) Въ древния Русия новата година е започвала отъ 1-я септември.

черни завладѣха душата му... Той бѣ принуденъ да послуша бояритѣ, да не взема за жена дъщерята на простъ човѣкъ, да пазя родовата честь...

Но болестята пакъ се върна. Князътъ бѣлуваше, мѣташе се въ леглото си. Хриплива въздишка се откъсна отъ гърдитѣ му.

Повинаха отново Феврония. Тя отново му даде лѣкъ. Той се свѣнеше да я погледне: бѣ я пренебрегналъ заради книжеска корона. Не можеше да издържи яснитѣ ѝ, лжистичи очи. Тя разбра мѣката му и си отиде. На другия денъ рано сутринята Феврония отново седѣше край леглото на княза.

— Прости ми, склпа, — продума княза. Богъ ме наказа, заедто угодихъ на хората и измѣнихъ на нашата любовь.

— Ако Богъ ми помогне да оздравѣя, ти ще бждешъ виновна му... Отъ княжеството ще се отрече, но не отъ тебѣ!

Минаха недѣли. Князътъ оздравѣ. Наскоро следъ това той се ожени за Феврония. Закрилиятъ отъ любовьта, князътъ и Феврония се отдалоха на служба на беднитѣ и нещастнитѣ.

Народътъ ропташе. Недоволни бѣха и бояритѣ. Единъ денъ, следъ църковна служба князъ Петъръ четеше Евангелието. Въззоа бояритѣ.

— Княже, народа роптае, заедто си взелъ за съпруга жена отъ народа.

Князъ Петъръ приведе глава. Той познаваше муромцитѣ и знаеше, че безсмислено е да имъ се противостава.

Той стана, съ лѣвата ръка се опрѣ на меча си, а съ дѣлната посочи Евангелието и каза:

— Бояри! Вие забравяте, че азъ отъ Бога получихъ Феврония за жена и тази си любовь ще запазя завинаги. Колкото се отнася до княжеството, то не ми е нужно... Азъ си отивамъ.

Князътъ замълча. Мълчаха и бояритѣ.

Петъръ се откажа отъ короната. Настѣгнаха нови дни. Но той не бѣ самъ. Феврония бѣ деятелна помощница на бившия князъ. Тѣ живѣха за другитѣ. Узнаха тежки мжки, но бѣха честити. Муромци, следъ много несполуки и изпитания, повинаха отново Петра за князъ. Светитѣ съпрузи, преживѣха много изпитни срѣди буритѣ на живота, се отдалоха съ още по-голяма ревностъ да служатъ на ближнитѣ. Така тѣ дочакаха старостта. Споредъ обичая въ онова време, князътъ и княгинята къмъ края на своя животъ отидоха въ манастиръ. Той прие името Давидъ, а тя Феврония. Тѣ се молеха да свършатъ земния си животъ въ единъ денъ и Богъ чу молбата имъ. На Светия Великъ-денъ, свититѣ Давидъ и Феврония починаха въ единъ денъ. Съгласно тѣхното завещание положили ги въ единъ гробъ.

И така, съ неразрушимъ печатъ бѣ свързана за винаги тѣхната света и дивна любовь сбждна се реченото отъ Христа:

„Това, което Богъ е съчеталъ човѣка да не разлжча“.

Отци,

Погрижете се, щото църковната литература да бжде разпространена и догджна въ всѣки домъ.

БЕЛЕЖКИ и ОТЗИВИ

Курсове за свещеници. Негово Високопреосвещенство Св. Неврокопския митрополитъ Борисъ отъ деня на заеманото на Неврокопската митрополитска катедрата си е поставилъ благородната амбиция да издигне клира на епархията си на една завидна висота. Той полага героични усилия за постигане на тази целъ. Въ изпълнение на тази си задача, между другитѣ мѣри, той открива пастирско-богословски курсове за свещеницитѣ отъ Неврокопската епархия, поотдѣлно за всѣка духовна околина. Тѣзи курсове сж похъ личното ръководство и съ живото участие на Негово Високопреосвещенство. Въ тѣхъ той взема часове и преди обѣдъ и следъ обѣдъ, въ които часове съ рѣда вещици, загриженостъ и любовь показва какъвъ трѣбва да бжде българскиятъ православенъ свещеникъ, за да носи съ достоинство пастирското звание: той — преди всичко трѣбва да носи човѣшки, български, християнски и пастирски образъ.

Пастирско-богословски курсъ най-напредъ се уреди въ гр. Неврокопъ. Следъ това въ гр. Разложъ за свещеницитѣ отъ Разложката духовна околина. На 22 юний се откри курсъ за свещеницитѣ отъ Горно-Джумайската духовна околина. На есень такива курсове ще се откриятъ и за свещеницитѣ отъ Св. Врачката и Петричката околина.

Освенъ Негово Високопреосвещенство, като лекторъ въ курса въ гр. Неврокопъ бѣха секретаритѣ на Митрополитата, каснеръ-счетоводителъ на сѣщата и стариятъ учителъ и опитенъ пѣвецъ по салтикийното пѣние Илия Трандафиловъ.

Дано Богъ увѣчае съ успѣхъ дѣлото на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Бориса.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ

Юбилеятъ на проф. д-ръ Ст. Петковъ

На 21 т. м., въ салона на Академията на наукитѣ, попочин на юбилеенъ комитетъ, бѣ отпразднувана на 70-годишнината и чествува 45 годишната научна, културно-просвѣтна и обществена дейностъ на проф. д-ръ Ст. Петковъ. На тържеството присъстваха — като представителъ на Н. В. Царя — генералъ Пановъ, на Св. Синодъ — Високопреосвещеный Пансий Врачански и Високопреподобни архимандритъ Климентъ, представители на Университета, на разни дружества и отборъ столични граждани, почитатели на юбиляра.

Тържеството се откри отъ г. Ив. Урумовъ. Той поздравя своя бившъ ученикъ, съгражданинъ и колега и му поднесе като даръ новото за науката нашемо растение наречено „мента Петкова“. Подиръ него говориха и поздравиха юбиляра: проф. Никола Арнаудовъ, Н. В. Пр.

митрополит Паисий, д-ръ Ив. Бурешъ, проф. Никола Стояновъ, проф. Д-ръ Молловъ и мн. др. Всички говорители изтъкнаха многостранната дейност на проф. д-ръ Ст. Петковъ и многобройните му заслуги предъ родната наука и култура, а също така и неговите добродетели на истински ученъ и родолюбецъ.

Н. В. Пресвещенство Митрополитъ Паисий повдигне на юбилярта отъ Св. Синодъ даръ изцяло подвързани и издадени Св. Библия.

„На първите страници на тази св. книга, казва Н. В. Пресвещенство, е казано, че Богъ сътворилъ човѣка и го поставилъ въ рай — прекрасна градина. Всички ние сме поставени отъ Бога въ градина. Не еднако, обаче, обичае, тачиме, познаваме и се грижиме за благоустройството на тази градина. Вие, г-не Професоре, сте единъ отъ малцината, които обичаха градината — България, въ която Богъ Ви е пратилъ, изучихте я съ рѣдко умѣние и дълбина, грижихте се за нейното запазване и украса. Вие дадохте примѣръ какъ може и какъ трѣбва да се изучава и обича родната наша градина, повѣрена ни отъ Бога, съ толкова много красоти и блага“.

На приветствията юбилярътъ сърдечно благодари и подкани младици да работятъ неуморно за преуспѣването на родната наука и на България. На Н. В. Пресвещенство св. Врачанския Митрополитъ г. Паисий той каза и следни думи: „Трогнатъ съмъ отъ вниманието на Св. Синодъ на Българска православна църква и отъ Вашите думи. Открито заявявамъ — и Ви моля да предадете думите ми на Св. Синодъ, — че азъ, естественикътъ, съмъ изучавалъ българската природа, създадена отъ Бога, съ вѣра въ Него и за Негова слава. Това бѣ моятъ път, пътъ въ живота и въ науката“.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Вѣчната драма между млади и стари — тѣлесни и душевни наранявания

На тази тема говори въ централното учебническо кино, д-ръ Б. Шеновъ. Ето накратко съдържанието на неговата сказка.

Терминътъ „тѣлесно нараняване“ се употребява повече въ медицината, откогато въ педагогиката. Както има повреди на тѣлото, така може да има и душевни наранявания. Като ства дума за душевно нараняване, това не значи, че ние схващаме душата като нѣщо материално. Терминътъ „душевно нараняване“ се употребява въ преносенъ, фигуративенъ смисълъ. За нараняването на душата се говори и въ народната ни поезия... „Тежъкъ камъкъ е падналъ на душата му“...

Както всички хора сж устроени тѣлесно еднакво и въпреки това, тѣ се различаватъ помежду си, така сжщо има различие и въ душите на хората. Надали ще се намѣрятъ две души, които да сж абсолютно еднакво. Развитие на живота оказва голямо влияние върху тѣлото и душата на човѣка. Човѣкъ е като цѣпте — ражда се, цѣпте, дава плодъ и умира. Когато страда тѣлото, страда и душата, защото тѣ (тѣлото и душата) сж две страни на едно цѣло-човѣка. Грижи за човѣка трѣбва да се полагаатъ още отъ момента на раждането му. Опитните и грижливи родители-възпитатели могатъ да избегнатъ много отъ недостатѣцитъ въ характера на утрешния гражданинъ. Особено трѣбва много да се внимава при възпитанието на младитѣ въ периода, когато тѣ ликвидиратъ съ детската възраст. Това е периодъ на бурно и потресно развитие на тѣлото и душата. Въ юношеската възраст младежътъ открива у себе си ново собствено „азъ“. Той схваща сега своето специално пред-

значение. Той се възмуща отъ вѣчните проблеми — за началото и смисъла на живота, за ценността на човѣшкото съществуване. Душата на юношата е особено лесно наранява. За това отъ страна на възрастните се изисква голямо внимание.

Възпитанието на новото [поколѣние трѣбва да се организира добре. Ако ние нѣкъде виждаме отчужденост на децата отъ родителитѣ, това се дължи на грѣшци и едностранчивостъ въ възпитанието отъ страна на родителитѣ и по-възрастните. Води се една трагична борба между млади и стари. Отъ тази борба възрастните искатъ да излезнатъ победители, защото тѣ даватъ хлѣба. Вѣрно е, възрастните даватъ хлѣба, но вѣрно е и това, че правото на бъдещето е за младитѣ. Отъ възрастните въ тази борба се изисква повече тактъ и умение. Тѣ трѣбва да направляватъ правилно, а тамъ, където потрѣбва и да възпиратъ, но не да унищожаватъ устрема у младитѣ. Щастливи ще бѣдемъ ние възрастните, ако изведемъ на благополученъ край колесницата на младостта.

Свещ. Илия п. Николовъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

„Беседа“ бр. 19: „Въ сѣда всѣки обвиняемъ се сѣбѣ невинни, докато не се докаже прѣтното. А въ нашитѣ отношения на човѣци единъ къмъ другъ ние стоимъ постоянно съ едно неизказано обвинение единъ срещу другъ.“

Ако, намѣсто да се теглимъ отъ човѣка, когото срѣщаме, ние се приближимъ къмъ него, ако, намѣсто да подзираме въ него нѣщо лошо, вѣрваме въ неговата доброта, ако дори това, което случайно не ни се харесва у него, се помнчимъ да си го обясниме, като взикнемъ въ неговия начинъ на живота, ще видимъ, колко хубави чувства ще развѣятъ веднага топлота наоколо ни. И както омразата, надмѣнливостта и недоверието сж заразителни, така сжщо обичта, съчувствието и вѣрвата въ доброто веднага обхваща всички“.

§ Иеромонахъ Климентъ Рилецъ. *Старока. Толлицизъмъ, неговата история и въоружение.* Пловдивъ 1936 г. Стр. 157. Цена 30 лв. Издание на сп. „Православенъ мисионеръ“, Пловдивъ, ул. „Свищовъ“, № 3.

М. А. Кальневъ. *По въпросъ за гражданския и църковенъ бракъ и за развода.* Пловдивъ 1936 г. Стр. 40. Цена 10 лв. Издание на сп. „Православенъ мисионеръ“, Пловдивъ, ул. „Свищовъ“, № 3.

Нови книги. Синадалното книгоиздателство е отпечатало вече следните книги:

1) *Ръководство за изучаване вехтозаветнитѣ законоположителни книги на Св. Писание*, отъ Атанасъ Димитровъ, цена 100 лв.

2) *Книжки за деца и юноши — Рождество Христово, Сретение Господне, Кръщение Господне, Входъ Господенъ въ Иерусалимъ, Разпятие Христово, Възкресение Христово, Възнесение Господне, Съшествие на Св. Духъ надъ Апостолитѣ.*

На всѣко отъ коричитѣ има съответно трицветно изображение.

Цена на отдѣлна книжка 2 лева,

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Окръжно № 3875, отъ 6 юний 1935 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ начальства въ Царството: По проверка ведомоститѣ за заплати отъ Областнитѣ смѣтни палати.

Ваше Високопреосвещенство,

Съ § 9 отъ Наредбата-законъ за измѣнение и допълнение на закона за бюджета на държавата за 1934/35 фин. год., отъ 1 юний 1934 до 1 април 1935 год. бѣше разпоредено штоо ведомоститѣ за заплати на държавнитѣ служители да се проверяватъ отъ отчетничитѣ на учреждението, а платечнитѣ заповѣди да се визируютъ отъ областнитѣ смѣтни палати, безъ да се изискватъ разкатооправдателни документи.

Съгласно окръжно № 3608 на министерството на финанситѣ, публикувано въ „Държавенъ вестникъ“, брой 117, отъ 29 май 1936 год., молимъ наредете до подведомственитѣ Ви касиеръ-счетоводители, архиерейски наместници и пунктови свещеници най-късно до 30 септември 1936 год. да изпратятъ на съответнитѣ областни смѣтни палати за проверка ведомоститѣ заедно съ придружаванитѣ ги документи за заплатитѣ на Тѣхни Високопреосвещенства епархийскитѣ архиереи, на благоговѣянитѣ свещеници и дякони, които получаватъ заплати по редовния бюджетъ на Църквата, за времето отъ 1 юний 1934 год. до 31 мартъ 1935 г.

Следъ като бждатъ проверени, смѣтнитѣ палати ще върнатъ на учреждениата ведомоститѣ съ уведомление, че сж проверени, за съхраняване.

Предпоръчваме се и пр.

Наместникъ-председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскій Неофитъ.

СВЕТИЯ СИНОДЪ НА БЪЛГАРСКАТА ЦЪРКВА
Съдебно отдѣление.

Обявява се на заинтересованитѣ страни и лица, че на единадесетото и дванадесетото съдебни заседания на Св. Синодъ презъ лѣтната му сесия на 1936 год. ще бждатъ разгледани следнитѣ съдебни производства:

XI съдебно заседание — 1 юлий 1936 г.

1) в. дух. угл. д. № 20/36 на свещ. Сава Д. Аврамовъ, отъ с. Острецъ, Троицко.

2) в. дух. угл. д. № 21/36 на свещ. Яковъ Поповъ, отъ гь. Пазарджикъ.

3) ч. бр. пр. № 8/35 на Варвара и Христо Селелени, отъ София.

4) ч. бр. пр. № 14/63 на Димитъръ Панайотовъ Парушевъ, отъ Ст.-Загора, и Ангелина Иванова, отъ София.

5) ч. бр. пр. № 15/36 на Невѣна Димитрова — Самсонова и Александъръ Самсоновъ отъ гр. Пловдивъ.

6) в. бр. д. № 264/34 на Никола Г. Касъровъ и Маринка П. Сарачева, отъ Сливенъ.

7) в. бр. д. № 17/35 на Никола Георгиевъ и Ганка Н. Богданова отъ Русе.

8) в. бр. д. № 140/35 на Владимиръ и Цвѣтана Трандафилови, отъ София.

9) в. бр. д. № 32/36 на Стоянъ и Елена Хр. Петкови отъ София.

10) в. бр. д. № 84/36 на Антимъ и Виша Д. Велеви, отъ София.

11) в. бр. д. № 85/36 на Надежда и Стоянъ Георгиеви, отъ София.

12) в. бр. д. № 86/36 на Клара Вилхелимина Айгенбролъ и Йосифъ Едуардъ Послушни, отъ София.

13) в. бр. д. № 87/36 на Георги Коцевъ Ангеловъ отъ с. Красно-село, и Славка Г. Коцева, отъ с. Бояна.

14) в. бр. д. № 88/36 на Стоялъ и Славка Г. Богданови, отъ София.

15) в. бр. д. № 106/36 на Ангелъ Чобановъ, Върбановъ, отъ Русе и Мара Ангелова Върбанова, отъ Шуменъ.

XII съдебно заседание — 4 юлий 1936 г.

1) в. бр. д. № 190/36 на Кръстю П. Пешевъ, отъ Враца, и Василка Кр. Пешева, отъ с. Княжево, Софийско.

2) в. бр. д. № 233/35 на Мица Христова, отъ с. Къръшлево, Кюстендилско, и Георги Тодоровъ отъ с. Мазарачево, с. о.

3) в. бр. д. № 235/35 на Д-ръ Кирилъ Прелезовъ и Грета Г. Гутува, отъ София.

4) в. бр. д. № 89/36 на Цвѣтана и Илия Тасеви, отъ София.

5) в. бр. д. № 90/36 на Никола Георгиевъ Юрдановъ, вѣ с. Девня, Варненско, и Мита Николова, отъ с. Добриня, Провадийско.

6) в. бр. д. № 91/36 на Пена Тенева отъ с. Прославъ, Пловдинско, и Никола Василевъ отъ Казанлъкъ.

7) в. бр. д. № 92/36 на Христо Добревъ Колевъ, отъ с. Кривиз, Шуменско, и Тотка Ангелова, отъ с. Малка-ада, Разградско.

8) в. бр. д. № 93/36 на Станиславъ и Цвѣтана Пастирови, отъ София.

9) в. бр. д. № 94/36 на Тихомиръ п. Славовъ и Грозанка Янкиева Кожабашева, отъ Свиленградъ.

10) в. бр. д. № 95/36 на Стефанъ Славовъ Шатовъ, отъ с. Козарево, Ново-Загорско, и Донка Т. Трухчева, отъ с. Сборище, с. о.

11) в. бр. д. № 96/36 на Георги и Петра Жилкови, отъ Пловдивъ.

12) в. бр. д. № 97/36 на Пантелей и Велика Табакови, отъ София.

13) в. бр. д. № 98/36 на Тотка Ива, Севдалинова и Димитъръ Г. Посланниковъ, отъ Пловдивъ.

14) в. бр. д. № 99/36 на Цвѣтанъ Георгиевъ Радевъ, отъ София, и Надежда Цв. Георгиева отъ с. Горна-Баня, Софийско.

15) в. бр. д. № 100/36 на Колю Василевъ Колевъ и Радка Ива. Мушкарова, отъ с. Александрово, Казанлъшко.

Забелешка: Въ случай, казанитѣ заседания не се състоятъ на опредѣлнитѣ дати, или не бждатъ разгледани всичкитѣ насрочени дѣла, последнитѣ се отлагатъ за следващитѣ по редъ заседания.

Пенсионирани свещеници. Св. Синодъ е разрешилъ да бждатъ освободени отъ енорийска служба, съ право на пенсионирание, следнитѣ свещенослужители:

1) Свещеникъ Михаилъ Д. Поповъ отъ с. Тагари, Свищовско. 2) Свещеникъ Йорданъ Ива. Домшиларовъ отъ с. Драгошиново, Самоковско. 3) Свещеникъ Емануилъ Атанасовъ отъ с. Чамурия, Самоковско. 4) Свещеникъ Антонъ Димовъ отъ с. Кленовикъ, Радомирско.

Одобрени кандидатури за свещеници. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритѣ на следнитѣ кандидати за свещеници:

1) Борисъ Александровъ — за с. Алтимиръ, Орховско. 2) Петко п. Николовъ п. Рубевъ — за с. Тръстеникъ, Русенско.

Доростоло-Червенска митрополия. Църковното настоятелство вѣ с. Тръстеникъ, Русенско, отдавна възнамѣрявае да залеси съ якости една своя нива отъ

30 декара, за която целъ самъ си произведе необходимия разсадъ. Този пролѣтъ, когато настоятелството грѣбваше да освѣтви тази си идея, на попомъ му се притече кметъ на селото, г. Петъръ Друмеа съ своитѣ младежи—соколи, както ги нарича той, и залесна нивата, като по таквъ начинъ освободиха настоятелството отъ разходи по залесняването. За всичко това настоятелството изказа на г. кмета и младежитѣ отъ селото своята голѣма благодарностъ.

— г. Сава К. Иотовъ, търговецъ, е подарилъ въ паметъ на покойния си баща, 20,000 лева за направа на новия иконостасъ на катедралната църква „св. Троица“, гр. Русе.

— А г-жа Молла Стонова е подарила за сжщата целъ сумата 10,000 лева.

— Акц. д-во „Бр. Габровски“ е подарило дворно мѣсто отъ около 400 кв. м. въ Разградъ на комитета по постройката нова църква въ този градъ. Мѣстото, заедно съ постройката въ него, се оценява на 80—100 хиляди лева, 60 на сто отъ стойността на мѣстото се отдѣля за комитета по постройка нова църква въ Русе — новобългарската махала.

— Братъ Габровски сж подарили на приюта „св. Климентъ“ 10 криватчета. За сжщия приютъ сж постъпили презъ м. май доста дарения отъ русенски благотелци на обща стойностъ 12,000 лева. Имената на дарителитѣ не се съобщаватъ по тѣхното изрично желание.

— Учителски курсъ за ръководители на детски прав. христ. д-ва и за диригенти на църковни хорове се урежда и това лѣто отъ Митрополитата. Министерството на просвѣтата е одобрило и областната училищна инспекция е препоръчала този курсъ, който ще бѣде 10-дневенъ и ще се открие на 20 юлий. Заниманията ще се водятъ въ училището „Братя Миладинови“ въ най-хубавата частъ на Русе — Алентъ, срещу Валакивия паркъ. Участици могатъ да бѣдатъ всички учители въ Епархията. Таксата за пансионъ е 15 лева дневно. Записванията ставатъ въ Митрополитата.

— Въ с. Красенъ, Русенско, на Томина Недѣля, Н. Впр. М-тъ г. Михаилъ положи основния камъкъ на новостроената се църква.

— Негово Високопреосвещенство Митрополитъ г. г. Михаилъ презъ свѣтлата седмица и презъ м. май направи обиколка въ Кубратска, Ресенска и Исперихска околии, като е посетилъ 29 села. Въ нѣкои отъ селата е отслужилъ св. литургия, а въ други водосвети. Навсякъде е билъ посрещанъ радушно отъ християнитѣ, които масово сж се стичали въ църква и при посрещането. Въ всички села Негово Високопреосвещенство е произнесълъ подхождящи проповѣди.

— Православия християнски братства презъ текущата година сж основани въ Червенъ, Гагово, Писанецъ, Осенецъ, Исперихъ, Кошовъ, Вѣтрово. Братствено-то дѣло все повече закрепва въ епархията. До сега има основани всичко 50 братства.

Неврокопска епархия. Отъ 8. до 12 юний т. г. включително се състоя опрѣснителенъ курсъ за свещеницитѣ отъ неврокопската духовна околия въ голѣмата зала на неврокопското реално училище. Освенъ лекторитѣ, които преобладава източно пѣние, църковенъ уставъ, счетоводство и пр., и самъ Негово Високопреосвещенство митрополитъ Борисъ благоволи да припомни на пастиритѣ съ два часа дневно ония добродѣтели, които трѣбва да има напастени въ сърцедото си всѣки истински Христовъ служителъ.

Всички добродѣтели, изложени въ окръжното му № 828 отъ 13 мартъ т. г., отправено до енорийското свещенство въ Неврокопската епархия, той сж извършено увлекателни и мили изрази и сж единъ достъпенъ за всички свещеници езикъ обясни въ сбита и ясна форма

и съдържателностъ. Той посочи произхождящитѣ отъ тѣхъ благотворни прояви и действия, за да може свещеника, притежавайки ги, да бѣде съвъ на земята, истински духовенъ водачъ на своето паство, живъ прииъръ за подражание. Обрисува положително и категорично каква ще бѣде участъта на наемника-пастиръ предъ Бога, ако загине по негова, на неистинския свещенослужителъ, нѣкоя отъ повѣрнитѣ му души, какво наказание го очаква.

Петътъхъ дни, извънъ учебнитѣ занятия, свещеницитѣ биха разпредѣлени да служатъ по трима въ тритѣ градски църкви вечерни, утренни и Св. Литургия подъ ръководството на по-опитнитѣ отъ тѣхъ, като за службата, благоговѣйното настроение и прилично държане въ храма или развѣняването на нѣкои се държеще бележки. Архиепископъ посещаваше подредъ църквитѣ и наблюдаваше служащитѣ свещеници. Сжшо и ония, които пѣха на кироситѣ биха напастени за правилно пѣние произношение и спазване повелитѣ на устава.

На 12 юний Негово Високопреосвещенство въ съслужение съ нѣколко свещеника отслужи св. Литургия, а останалитѣ пѣха на кироситѣ.

Тоя денъ следъ обѣдъ Архиепископъ закри курса съ тепла молитва къмъ Всеншия да подкрепи въ трудиата подигнъ на пастирското служение всички пастири да вразуми да изпълняватъ достойно своитѣ задължения. Посѣветва ония, които иматъ нѣкоя навиди, несамъстими съ пастирското звание, да се откажатъ отъ тѣхъ. Всички курситѣ бѣха трогнати отъ агривеностъта и силното желание на Н. В. Преосвещенство да се издигне свещеничеството въ Неврокопската епархия на подобаваща висота.

Свещ. Г. п. Ил. Пасковъ.

Сливенска епархия. На 1 юний т. г. — поиедѣлникъ — „Св. Духъ“ Негово Високопреосвещенство св. Сливенския митрополитъ г. Иларийнъ освети новопостроения храмъ „Св. Царъ Борисъ“ въ гр. Царево (Василико) и държа речъ за ролята и значението на храма. Богомолицъ, дошолъ отъ Бургазъ, М. Търново, Ахтополъ и отъ близосѣднитѣ села, напълваха храма и голѣмата частъ оставаха на двора по нѣмане мѣсто въ храма.

— На 6 юний т. г. Негово Високопреосвещенство замина за гр. Карнобатъ, дето на 7 с. м. служи въ храма „Св. Иоанъ Богословъ“ св. Божествена литургия, следъ което отъ храма духовенството, официалнитѣ лица, разнитѣ организации и участитѣ се съ музикитѣ си отидоха въ градската градина, дето бѣ осветенъ паметникътъ на войводата Славъ Мержановъ, родомъ отъ Карнобатъ, обсебенъ въ борбата за свободата на българския народъ. Следъ освещаването на паметника Негово Високопреосвещенство държа речъ, въ която изтъкне заслугитѣ на легендарнитѣ герои, които съ своята самоотверженостъ за свободата на българския народъ отъ тежкото робство, увѣковѣчиха своитѣ имена и оставиха добъръ прииъръ за подражание отъ градоучето младо поколение, на което майка България се гледа своето щастливо бъдеще въ културно-просвѣтно и стопанско отношение.

Софийска епархия. На 7 юний, привечеръ, Н. Високопреосвещенство митр. Стефанъ придруженъ отъ епископитѣ: Харитонъ и Антимъ и архимандритъ Климентъ, игуменъ на Бачковския м-ръ пристигналъ въ Драгалевския манастиръ. Веднага всички се отпразвили въ малката болгарска манастирска църква и подъ ръководството на Кириарха отслужили една чудна вечерна молитва, по строгъ и точенъ манастирски канонъ, въ паметъ на св. маченикъ Георги софийски.

— На 11 юний Н. В. Преосвещенство Кириархътъ освети новия храмъ въ с. Хераково, софийско.

Предъ многохлядни богомолци, дошли отъ околнитъ села и предъ славнишкия гарнизонъ Н. Високопроеосвещенство има случай да произнесе няколко пати прочувствени и назидателни слова.

Търновска Митрополия. На 17. VI. т. год. бойцитъ отъ британския легионъ, придружени отъ Г-нъ Полковникъ Стефановъ, Началникъ на В. Търновския гарнизонъ, Г-нъ Кръстю Василевъ — околийски управителъ, Г-нъ Кмета на В. Търново — Тодоръ Фуртуновъ, Г-нъ Подполковникъ Радевъ, командиръ на V работна дружина, Г-нъ Полковникъ Мариновъ, Г-нъ Петко Дрънковъ, аташе при Външното Министерство София, много видни В. Търновски граждани, журналисти, преводници и др. лица, посетиха историческата църква „Св. Св. Петъръ и Павелъ“ въ двора на Св. Митрополия. Следъ като се запознаха съ историята на Митрополицката църква, гоститъ пожелаха да направятъ визита и на Негово Високопроеосвещенство Св. Търновския Митрополитъ Г. Софроний.

Негово Високопроеосвещенство приветствува на хубавъ френски езикъ гоститъ съ следнитъ думи.

„Предъ 18 години Вие дойдохте у насъ, Въ Македония, изпълнявайки войничката си дългъ къмъ Вашата страна. Днесъ следъ 18 години ние Ви посрещаме въ старата столица на България, като носители на миръ и примирение между нашитъ народи и нашитъ държави. Нека за това Богъ да Ви благослови!“

Благословенъ е, който иде въ името „Господне“. Отъ името на всички британски бойци благодарни сърдечно Г-нъ Председателътъ — майоръ Годлевъ.

Негово Високопроеосвещенство го благослови и му поднесе хубавъ бѣлъ селефенъ кръстъ съ думитъ:

„Този скромненъ даръ е донесенъ отъ свещения гразль Иерусалимъ. Нека чрезъ Него овстане въ Васъ хубавия споменъ, че Вие сте посетили новия свещенъ Иерусалимъ на българската история — В. Търново.“

— На 2 юний т. г. Н. В. Проеосвещенство посети с. Дражицево, Търновско, посрещнатъ сърдечно отъ официалнитъ лица на селото, отъ всички селяни и приветствуванъ отъ енорийския свещеникъ съ кратка, но съдържателна приветствена речъ. Следъ това кметътъ на селото приветствува митрополита съ сърдечно слово, междо което каза: „Ваше Високопроеосвещенство, населенето ми е въ вѣзторгъ отъ сегашния представителъ на старата Търновска епархия, като достоенъ намѣстникъ на блг. иерарсъ въ миналата и сегашна епоха на нашата родна црква.“

Трети поднесе приветствия директора на програмната отъ името на учителитъ и ученицитъ.

Следъ това се образува внушителна църковна процесия отъ селяни и гости отъ околнитъ села до църквата. Тамъ Негово Високопроеосвещенство, въ служение съ 4 свещеници, отслужи Велика вечерня съ петолхлѣбие и произнесе речъ за празника.

— Сутринтъ, на 3. VI. Н. В. Проеосвещенство отслужи Архирейска Литургия и произнесе слово за св. Константинъ и Елена.

Следъ обѣдъ Негово Високопроеосвещенство посети въ домоветъ имъ свещеницитъ, църковнитъ настоятели и др. християни.

— На 6. VI. Началникътъ на Русенския гарнизонъ г. генералъ-майоръ Даскаловъ, придруженъ отъ началникъ на Търновския гарнизонъ г. полковникъ Ат. Стефановъ, въ 11^{1/2} часа преди обѣдъ направи посещение на Негово Високопроеосвещенство въ Митрополията.

Следъ обѣдъ Високопроеосвещенствъ Кириархъ се черкува въ грезката църква „Св. Св. Кирилъ и Методий“. Следъ Вечернята, придруженъ отъ свещеницитъ и г. генералъ Даскаловъ, полк. Стефановъ и много граждани, отиде на мѣстото, където е погребанъ Ив. Панючево и др. революционери обесени презъ тъмната и мрачна

за българитъ 1876 година. Тамъ отслужи панихида и каза кратка речъ. Присъдствуваха войничитъ отъ мѣстния гарнизонъ, ученицитъ отъ градскитъ училища.

— На 7. VI. Н. В. Проеосвещенство се черкува въ сжщата църква. Следъ отпускъ, последванъ отъ многолюдна църковна процесия, начело съ г. генералъ Даскаловъ, полк. Стефановъ, околийския управителъ г. Кр. Василевъ, граздския кметъ г. Т. Фуртуновъ и др. официални лица, отиде при паметника на обесенитъ, и тамъ извърши кратка заупокойна молитва. Произнесохъ речи: полк. Стефановъ, председателтъ на запаснитъ подофицери и председателката на женското д-во „Радость“. Следъ речитъ състои се парадъ, който бѣ приетъ отъ генералъ Даскаловъ.

— На 9. VI. Негово Високопроеосвещенство Митрополитъ г. г. Софроний замина за гр. Г. Орхонина, по случай отпраздаванетоъ 60 години отъ обесането на голѣмия родолюбивъ-революционеръ Георги Измирлиевъ — Македончето.

Рано сутринтъ всички магазини и частни домове въ града бѣха украсени съ трицифти. Навсякъде владѣеше празнично настроение. Скоро улицитъ бѣха изпълнени съ народа. Къмъ 9 часа сутринтъ учащитъ се отъ всички градски училища и родолюбивитъ организации, въ стройни редици, марширувайки изъ улицитъ, взеха опредѣленитъ имъ мѣста на площада „Измирлиевъ“, около паметника на голѣмия революционеръ и мченикъ. Следъ тѣхъ дойде рота — войницъ съ знаме и музика и зае мѣстото си на площада.

Въ приготвенъ за целта аналой, украсенъ съ зеленина и развяванъ отъ утринния вѣтрень тризнамена, въ съслужие съ Архирейския намѣстникъ Свещенноикономъ Никола Велевъ и 8 свещеници, Н. В. Проеосвещенство извърши панихидъ за обесения революционеръ Измирлиевъ и за всички паднали презъ осободителнитъ войни Горно-Орхонския г. р. ж. д. а. н. Панихидата бѣ посѣдвана отъ благодарствени молебни. Следъ това Негово Високопроеосвещенство, застана до паметника, предъ официалнитъ лица, учащитъ се, войницъ и цѣлото гражданство, произнесе кратка речъ, въ която, между другото, каза: „Въ този тържественъ моментъ призовавамъ вниманието на всички ни къмъ подвига на голѣмия революционеръ, синъ на гордия сѣнженъ Пиринъ. Преди 60 години, на това мѣсто бѣ обесенъ той съ усмивка и съ следнитъ предсмъртни думи на уста — *колко е сладко да се умрѣ за свободата на Отечеството*. Георги Измирлиевъ — Македончето съзрваше символично Стара-Планина, Дунавъ и Македонскитъ планини. Нека днесъ, следъ 60 години, заедно съ вѣщнитъ и цѣлтита му поднесемъ по-добри вѣщия и цѣлти, напоени съ аромата отъ признателностъ на нашитъ сърца. Нека неговиятъ великъ духъ въ вѣлковию за вѣрна служба на Царя и Отечеството. Всички, стоящи предъ тоя паметникъ, има отъ какво да се поучимъ. Нека неговиятъ животъ и дѣла да послужатъ за примѣръ и утеха на всички българи! *Богъ да го прости!*“

Втори говори началникътъ на Търновския гарнизонъ г. полковникъ Ат. Стефановъ. Въ стройна патриотична речъ той обрисува събитията въ България презъ мрачната и кървава 1876 година, когато бѣ издигната злокобната бѣсилка, която отне живота на Георги Измирлиевъ. Загваршката речъта си, той положи вѣнецъ отъ името на Българската храбра Армия.

Трети говори кметътъ на града г. М. Пърневъ. Въ кратка и бита речъ той описа трагичното положение на българитъ въ робската епоха и потайната мъка на Георги Измирлиевъ и другаритъ му възстанници, че не могли да доживѣятъ да видятъ свободно Отечеството си. Поднесе вѣнецъ отъ живи цѣлти, символъ

на връзката между славното минало и още по-славно бъдеще на нашия народ,

Поднесени бѣха много вѣнци.

Следъ това бѣ произведенъ парадъ на войниците, учащитъ се и организирани, прѣтъ отъ полковникъ Стефановъ. Подиръ парада имаше до вечерта народния хора за учащитъ се и възрастни. Настроението у всички бѣше повисило.

I. У насъ.

Синодалнитъ митрополити въ Софийската духовна семинария. На 19 т. м. Тѣхни Високи Пресвещенства синодалнитъ митрополити посетиха тукашната духовна семинария, дето сж присѣдствували на зрѣлостнитъ изпити по български езикъ и източно вѣнче.

Пристигане на Пловдивския митрополитъ. На 19 т. м. пристигна въ столицата Негово Високопреосвещенство св. Пловдивскиятъ митрополитъ г. Максимъ, който още сж щина день отпътува за с. Баня, Софийско, дето ще остане известно време на почивка.

Смоленскиятъ епископъ въ София. На 23 т. м. пристигна въ столицата по служебна работа Негово Преосвещенство св. Смоленскиятъ епископъ г. Евлогий, ректоръ на Пловдивската духовна семинария.

Завършване учебната година въ Духовнитъ семинарии. Презъ миналата седмица бѣха приключени учебнитъ занятия съ учащитъ отъ I—V класове въ Софийската и Пловдивската духовни семинарии.

Годишнитъ актъ на Софийската духовна семинария стана на 24 т. м., а на Пловдивската — на 21 т. м.

Новъ Правилникъ за счетоводството на църковнитъ учреждения. Въ „Държавенъ в-къ“, брой 137, отъ 23 юний 1936 год., е публикуванъ „Правилникъ за счетоводството на църковнитъ учреждения“, подведомствени на Св. Синодъ на Българската църква. Правилникътъ е нареджено одобренъ отъ Св. Синодъ, министерството на финанситъ, Върховната Сѣбна Палата и е утвърденъ съ царски указъ № 140 отъ 8 юний 1936 година.

Звездно съ „Правилника за произвеждане ревизии на епархийскитъ църковни учреждения отъ ревизоритъ при епархийскитъ“, този Правилникъ урежда окончателно финансовата и стопанска дейность на Църквата въ контролно, счетоводно и отчетно отношение.

„Духовна култура“, кн. 72, м-цъ юний, излъже отъ печатъ и се изпрати на всички абонати. Статията „Изъ бесѣдитъ на стареца Зосима“ замѣства недолучената статия „Анкета за гражданския бракъ“.

II. Въ чужбина

Въ честь на митрополита Антония (Храповицки), митрополитъ Киевски и Галички, живѣещъ въ с. Сремски-Карловци, е издалъ (по поводъ юбилея му на 50 год. свещенослужение) „Сборникъ избранихъ сочиненій“, Българадъ, 1935 г., страници 431. Въ сборника сж помѣстени живоописане на м. Антония, спи-

съкътъ на съчиненията му и неговитъ по-важни трудове: 1) нравствената идея на догмата на пресвета Троица; 2) нравств. идея на догмата за църквата; 3) ученето на божеств. откровение за спасителното значение на Слово Божие; 4) психологически дивни въ полза на свободата на волята и на нравствената отговорность; 5) за национализма и патриотизма; 6) Ключъ за творената на Достоевски (307—428 стр.) и 27 речи, слова, поучения, наставления, послания и писма при разни случаи и на разни теми (като, напр., за общественя животъ, за любовта къмъ ближния, за страшний съдъ, за съвременитъ събития, за славата и скръбта и т. н.).

Митрополитъ Антоний, както за това отбѣлзахме въ „Църк. вѣсти.“ въ времето на 50 год. свещенослужителски юбилей, е единъ отъ най-виднитъ богословски писатели и иерарси на руската православна църква. И отбележаванитъ „Сборникъ“ разкрива не само всички важни черти отъ неговия животъ, но и главнитъ идеи на неговата богословска мисль. Поради това, казанитъ „Сборникъ“ заслужава да бжде прочетенъ отъ всѣки православенъ християнинъ и особено свещенослужителъ и богословъ.

Подготовката на втората всемирна междуцърковна конференция за единството на църквата, която ще стане въ гр. Единбургъ, Англия презъ 1937 г., се ръководи по най-енергиченъ и планоуѣренъ начинъ, подъ председателството на Йоркския англикански архиепископъ, и при близкото сътрудничество на Екзархъ на цариградската патриаршия за Западна Европа тиятърския митрополитъ Германовъ (Стрипоуловъ), председателя на върховната управителна комисия на обединената лютеранска църква въ Германия генералниятъ суперинтендантъ Цюлиеръ, берлинскиятъ професоръ Алдофъ Дойманъ и редица видни англиски, американски, скандинавски и др. духовници и богослови. До м май т. г. сж заявили 73 църкви, че ще изпратятъ свои делегати на конференцията, като сж определяли за тая цель 320 делегати. Презъ декемрий и януарий речениятъ Йоркски архиепископъ е билъ въ сев. америк. съед. щати и въ Канада, за да вземе участие въ подготовката на църковитъ въ тия страни за Всемирната конференция.

Неотдавна (6—7 май) изпълнителнитъ комитетъ по свикване конференцията е ималъ заседание въ Вичестеръ (Англия). А централниятъ (протължаващъ) комитетъ за сжщата цель (избранъ още отъ I-та всевъсѣтска конференция за единство на църквата, Лозана, 1927 г.) ще има своитъ заседания презъ августъ това лѣто въ Швейцария градецъ Кларанс, при Монтрюа.

Икуменически заседания въ Скандинавскитъ страни се уреджатъ между 30 септемрий и 20 октомврий т. г. въ гр. Сигтуна (Швеция), съ участието на видни църковни лица. Целта на заседаната е да подкрепятъ севернитъ лица за всемирнитъ конференции презъ 1937 г. въ Оксфордъ (за практическо християнство) и Единбургъ (за единство на църквата), а сжцеремено да подтикне въ тия страни и самото икуменическо движение. На 30 септемрий шведскиятъ архиепископъ Д. Айдемъ, следъ надлежна църковна служба, ще открие заседанието, а рефератъ ще държи следъ това професорътъ отъ Осло Лидеръ Брунъ по „Единство и общинность въ Новия Заветъ“, подиръ когото ще има развѣйна на мисли по въпроса „Какви особени задачи поставя на севернитъ църкви днешното положение“. На 1 октомврий ще се говори по „Сѣбговитъ (междуцърковни) конференции презъ 1937 г. и значения на севернитъ църкви“. Сжщиятъ день ще държатъ реферати Н. Ернстрюмъ (Женева) и професоръ Зигмундъ—Шулце (Цюрихъ) по „Икуменическото посланичество на църковитъ по отношение на народъ и

държава; предъ оксфордската конференция*; и по-нататък — проф. Нюорфегардъ (Дания) по „Предъ всевъзбъсна конференция за единство на църквата, въ Единбургъ“; и развѣта на мисли по „Отговорността на църквата за духовния животъ на народа“. На 2 октомври: „Конференция и обещание“, „Мислата и икуменическото движение“, „Какво можемъ да направимъ за усѣща на икуменическото движение въ севернитъ страни?“ по които въпроси ще рефериратъ Епископъ Амундсенъ (Дания), Епископъ Вонслофъ (Финландия), д-ръ М. Бюрквингъ (Швеция), проф. Мос (Норвегия).

Общолотерански лтвен курсъ въ Германия, въ гр. Зондерсхаузенъ, ще се състои това лто (както е било и въ преднитъ лта), при участнето на всички лотерански страни въ свѣта. На чело на курсоветъ стои шведскиятъ (упсалски) архиепископъ Айдемъ; а ръководителъ е поелъ германскиятъ областенъ епископъ въ Хановеръ Мараренсъ. Лекции ще четатъ видни богослови лотеранци отъ Швеция, Норвегия, Дания, Естония, Латвия, Финландия, Трансилвания, Унгария, Швейцария, Холандия, Америка и Германия. Въ курсоветъ ще се развѣятъ и мисли по научни въпроси и ще се даватъ отчети за религиозното и църковно положение на тѣхнитъ страни. Наредъ съ научнитъ реферати дневно ще има църковни служби. Ще има и посещения на блискитъ важни мѣста изъ историята на лотеранството.

Семинаръ за църковна мисия между народа се е състоялъ презъ м. априлъ т. г. въ г. Шпаандау (Германия). Задачата на семинара е била да подготви единъ шабъ отъ подготвени църковни лица за църковна мисия между народа. Ръководителъ на семинара имала т. н. „апологетическа централа“ (Д-ръ Кюнетъ). Главни предмети на семинара сж били въпроси отъ библиката, догматика, етика, апологетиката, църковната история, вѣтрешната мисия, литургиката а също и практическия упражнениа.

Християнски служби при Олимпиядата. Тая година въ Берлинъ ще се състоятъ всемирни спортни състезания („олимпияда“). По желание на християнски кражове отъ спортнитъ англичани и с. американски организации, взематъ се вече мисли да се организиратъ рѣзни църковни служби за спортисти. Ще блядатъ държавни и християнски събрания съ скачки и беседи, сжко и въ връзка съ спорта. Таква служба бѣха уредени и зимасъ пакъ въ Германия въ свързка съ зимнитъ планински спортни международни състезания.

Противъ жилищната мизерия въ Ню-Йоркъ сж се обещали да работятъ 50 духовници и християнско-социални дейци отъ римо-католици, протестантско и еврейско изповѣдане. Въ единъ изладежъ отъ тѣхъ по това позивъ тѣ, между друго, казватъ: „Тия мизерни жилища сж за тѣхнитъ обитатели отгичане на божественитъ права и на задоволяването на човѣшката нужда отъ слънце и въздухъ. Въ понечто случаи тѣ отнематъ за семействата околността, въ която може да се вѣдържи и развива здравъ семеенъ животъ. Мжже и жени, които работятъ тежко, имъ сж отнети предпоставитъ, които се считатъ като сжществени за едно семейно огнище и за уважение на личността и на семейния животъ. Ние напълно съзнаваме, че премахването на тия мизерни жилища не е лесна работа. Въ името на светостяна на човѣшкия животъ, ние настояваме най-енергично, да се предприеме премахването на тия жилища, за каквато цена и да струва това... Ние отправимъ позивъ къмъ всички съграждани, да се влоржатъ противъ тия условия и да поискатъ тѣхното премахване. Заедно съ религиознитъ водачи на народнитъ голѣмата американска нация ние молимъ да подигнатъ заедно съ насъ своя гласъ. Ние апелираме къмъ властитъ на градоветъ, държавитъ и народа, да изработятъ неза-

бавно и да приложатъ единъ планъ за подслоняването на тия милиони несправдани съграждани“.

Социалната работа на църквитъ въ Сев. Американскитъ Съединени Щати се поставя на последъкъ все по-пече на пръвъ планъ.

На годишното заседание на църковния *протестантския съюзъ* въ Чикаго въ началото на тая година неговитъ председателъ Д-ръ Jwan Lee Holt е резюмиралъ задачата на църквата въ това отношение въ следнитъ три точки: 1) едно грижливо изследване цѣлата социално-стопанска структура въ Америка и предприемане смѣли мѣрки за нейното подобрене; 2) по-голямо единство между църквитъ и други организации; и 3) една всеобхващаща евангелизаторска работа.

А на конференцията на *римокатолическата църква* по индустриални въпроси, станала въ сѣщия градъ Чикаго и на сѣщия день, е била подчертана издоложенитъ въ енцикликата на папа Пий XI принципъ, че трѣбва да бжде осигуренъ, доходитъ на всички американецъ да използва въ увеличителенъ размѣръ стопанското производство. Споредъ разбирането на конференцията, сегашнитъ стопански затруднения се дължатъ на лошото разпределение на националния доходъ. Единъ патеръ (Mc Down) отъ Вашингтонъ изтъкналъ, че трѣбва да се обърне особено внимание на прихода и на урегулиране ценитъ, та всички да има своя достатъченъ приходъ, достатъчна възможностъ за работа и така да могатъ всички да се ползуватъ отъ вѣтрде голѣмата производителностъ на модерна Америка. Отъ енцикликата трѣбва да се извлече поучението, че всички трѣбва да иматъ еднакво участие въ разпределението на прихода, заплатитъ и ценитъ. Има нѣща отъ такава важностъ за живота на цѣлия народъ, които трѣбва да бждатъ общо достояние.

Църквитъ и кооперациитъ започватъ все по-пече да се сближаватъ и въ Сев. Америка. Така, неодавна на едно заседание въ Вашингтонъ на съюза за църковна работа въ провинцията е била взета резолюцията, че кооперативното движение съвсемъ не е религиозно срдство за разрешаване социално-стопанската проблема. Въ друга една подобна конференция въ гр. Индианополисъ, станала подъ ръководството на американски църковенъ съюзъ, е било обрътано внимание, всички сев.-американски църкви да се заляватъ поотблизо съ целитъ на кооперативното движение. „Ние сме убѣдени (се казва въ съответната резолюция), че кооперативното движение е едно отъ най-важнитъ срдства за илане царството Божие на земята и че на църквитъ и на религиознитъ съюзи се дава възможностъ, да подкрепятъ и оправдаватъ това многообщаващо движение“. Изтъкнато е било, че въ други страни движението се е вече развило и че въ социално-християнската работа на беджити японски християнски вождь Кагава то е намърсило най-добъръ наръзъ.

Както е известно, у нѣкъ въ България, кооперативното движение се развива успѣшно и въ него взематъ видно участие наши православни свещеници.

За християнски филмъ сж заргизени доста църкви и много християни. Виждалитъ всички день, какво мощно срдство за пропаганда е станало киното, колко отнрвателни идеи и зли чувства се разпространяватъ чрезъ него, и колко необходимо се явява, и християнитъ, църквитъ да се борятъ не само срещу лошитъ филмове, но и да организиратъ и разпространяватъ филмове съ християнско съдържание. За тая последна целъ сжществуватъ въ англо-американския свѣтъ единъ централенъ комитетъ за мисонерни филмове, а сжко и едно сдружение за религиозни филми. Англиканската църква въ Англия е образувала, подъ председателството на самия кентерберийски архиепископъ, единъ специа-

ленъ християнски кино-съвѣтъ („Cinema Christian Council“). Този съвѣтъ иска да обедини своитѣ усилия съ работата на споменатитѣ по-горе и други подобни християнски тѣла за религиозно-християнски филмъ, та така да се засили общата имъ работа.

На 22 май т. г. въ ламбоския палатъ на кентерберския архиепископъ е имало конференция за нравственото значение на добрия филмъ изобщо и за религиозния филмъ, по-частно. Председателствувалъ е англиканскитѣ епископъ отъ Кройдонтъ, който е и председател на езекутивната комисија за християнски филмове. На конференцията сж взели участие представители на по-вече отъ 33 църковни и християнски сдружения.

Критическо време. Бележитиятъ френски поетъ *Полъ Валери* е държалъ неотдавна (споредъ съобщението на „Neue zärcher zeitung“) една сказка по „политиката на духа“. Таа политика на духа той скициралъ въ основнитѣ и черти така: Всички области на нашата дейностъ, всички uredbи на нашата сила и на нашето знание се намиратъ въ единъ критически стадий. Криза въ стопанството и науката, въ литературата и изкуството; криза въ политическата свобода и въ нравитѣ. Модерниятъ свѣтъ съ всичката своя сила, съ своята чудесна техника и съ своитѣ позитивни методи не съумъ да си даде една политика, единъ моралъ, единъ идеалъ, граждански или наказателни закони, които да хармонизиратъ съ създадението отъ него начинъ за животъ и мисль. Това е прогнозата на *Полъ Валери*. А истината е, че този свѣтъ се отдалечи въ своя животъ и мисль отъ животорнитѣ струи на религията и Христа, и оттукъ, и сждатъ надъ него, — стареената криза.

Дръ Ст. Станчевъ.

Обявление № 703. Изгубено е кръщелно свидетелство на Костатинъ Цѣтановъ, отъ с. Муртинци, Трънско. Да се смѣта невалидно.

гр. Трънъ, 20 юний 1936 г.

Арх. Намѣстникъ — Протоиерей П. Калевъ.

1—193—1

Сливенска Митрополия.

Обявление № 4728. Съобщава се, че на 31-я день отъ публикуваното обявление № 4439 въ „Държ. вестникъ“ брой 134 отъ 19. юний 1936 година, отъ 10 до 11 часа въ Сливенското околийско данъчно управление ще се произведе търгъ, съ тайна конкуренция, за отдаване на предприемачъ завършването на новата митрополитска сграда въ гр. Сливенъ, на приблизителна стойностъ 1,410,000 лева. Залогъ за правоучастие въ търга се иска 5% въ банково удостоверение. Закона за бюджета, отчетността и предприятитая е задължителенъ.

Кинжата могатъ да се видятъ въ работното време всѣки прикритственъ день въ канцеларията на Митрополията гр. Сливенъ, 22. юний 1936 година.

1—192—1

Отъ Митрополията.

Георги Д. Алексиевъ и синове

Камбанолѣяри

ул. „Бабина-поляна“ 20 — София, 9.

Винаги въ голѣмъ изборъ камбани, свѣщеникъ прѣвочаечствени. доставятъ по конкурсу, прѣвнаты спукани въ фабриката си, или на самото мѣсто. Искайте офертн.

1—190—1

Обявление. Опитенъ църковенъ пѣвецъ, 30 годишнъ, женитъ, търси мѣсто за всѣдневненъ пѣвецъ, или кларисъ, а може и двѣтъ длъжности заедно, срещу прилично възнаграждение.

Предложения писмено до Архидерейското Намѣстничество, Дупница.

1—191—1

Св. Синодъ на Българската Църква.

Обявление № 4485. На 1 юлий т. г., отъ 10 часа, въ Канцеларията на Св. Синодъ ще се заведатъ преговори по доброволно съгласие за отдаване подъ наемъ квартира № 1 въ двора на зданието на фонда „Общи църковни нужди“ на пл. „Св. Недѣла“ № 6. Приблизителна наемна стойностъ 5,000 лв. годишно. Залогъ за участие 5%, отъ предложението едногодишенъ наемъ. Поемнитѣ условия Канцеларията.

1—187—1

Канцеларията.

Монастиръ „Св. Врачове“ надъ с. Кукленъ, околия Асеновградска (Станимашка).

Обявление № 72. Управлението на монастира „Св. Врачове“ извества на интересуициитѣ се, че се открива *деветъ месеченъ църковно-стопански плътвички курсъ*, начинающъ отъ 15 октомври до 20 юний.

Примемъ се младежи съ най-малко завършено III-то класно образование и съ примрбно поведение. Всички ученици живяватъ въ пансионъ и плащатъ 5000 петъ хиляди) лева годишна такса, внасяна на два пкти — 2500 лв. въ началото на постъпването и 2500 лв. на 1 януария следната година. Въ пансионна ученицитѣ ще се ползуватъ съ храна, квартира, отопление и освѣтление; а горни, долини дрехи, завани, дошкы и учебници ще си набавятъ сами. Ще се изискватъ следнитѣ документи: уничишно, медийносно и кръщелно свидетелства и удостоверение отъ епариския свещеникъ, че кандидатътъ е добъръ християнинъ. Всички документи, придруженъ съ заявлението отъ кандидата, се изпращатъ на името на Игумена на монастира. За настоящата учебна година се отпущатъ една цѣла и две половини стипендии, които ще се даватъ на доказано бедни ученици съ най-добъръ успѣхъ въ училищното свидетелство. Таквива ученици трѣбва да представятъ свидетелство за бедностъ отъ общината, завършено отъ околийското управление.

Въ курса се изучаватъ следнитѣ предмети: Св. Писание, Българска църковна история, Източно и Западнотѣ пѣние, Тимикъ, Славянско четение, Омилетика и практическо пѣние.

Не се приематъ ученици, които сж лишени отъ музикаленъ слухъ.

19 юний 1936 година.

1—185—1

Отъ Управлението на монастира.

Хърсовско църковно настоятелство, Исперихска околия.

Обявление № 14. Хърсовското църковно настоятелство обявава на интересуициитѣ се, че енорията при храма „Св. Параскева“ въ с. Хърсово, Исперихска околия, гдето стоа се отъ 600 къщи, е вакантна. Търси се кандидатъ съ семинарско образование. Желюициитѣ да заематъ енорията да се явятъ на пѣние и проповѣдъ предъ християнитѣ и си поддаты документиитѣ въ Св. Доростолска и Червенска Митрополия.

с. Хърсово, 20 юний 1936 година.

1—189—1

Отъ настоятелството.

КАМБАНИ

Четиридесетъ камбани на изборъ

винаги въ фабриката ни на разположение на клиентитѣ. Замятъ, прѣвнаты спукани на самото мѣсто, при условия либерални, доставятъ

Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове.

ул. „Хубава Грозданка“ № 4, София (9).

Искайте офертн I Каталогъ бесплатно.

1—188—1

Петъръ Кушлевъ

художникъ-рѣзбаръ

Притежава синодално разрешение. Изработва иконостаси, владички и царски тронове и пр. при най-нискии цени и условия. София, ул. „Кадемлия“ № 13.

1—186—1

Печатница С. М. Стайковъ — София

Редакторъ: Проф. Д. В. Дюлгеровъ.